

ВСТУП

Нью-Йорк

14 грудня 2014

14 ГРУДНЯ, десята ранку. Боса нога ступила нью-йоркським асфальтом, а за нею вималювалася жіноча постать. Вона обережно опустила й другу ногу, доторкаючись до землі тоненькими вкритими брудом пальчиками. Дівчина була гола, шкіра бліда, ноги й ступні почорнілі, довге каштанове волосся розвівалося під звуки автівок. З кожним кроком її стан злегка погойдувався з боку в бік; вона ступала повільно, немов намагалася не видати жодного звуку. Переходила дорогу, а довкола мчали автівки, від чого її серце заходилося в грудях. На мить зупинилася на середній смузі й побачила, як автобус вивернув і в останню мить обминув її.

Усміхнулася.

Жінка, яка йшла тротуаром, затулила маленькому синові очі. Гудки автомобілів, що наближалися до дівчини, ставали гучнішими, і дедалі більше людей, роззявивши роти, спостерігали за цією сценою. Мотоцикліст вискочив на узбіччя, аби її не збити, але не втримався на дорозі і врізався в припаркований автомобіль. Проспектом рухалися автівки, наче неповороткі дорожні котки, однак жодна її не зачепила. Цієї години рух у місті жвавий, але дівчині

вдалося дістатися іншого боку, і коли вона ступила на тротуар, її шкірою пробігли дрижаки, адже побачила агентів ФБР, які бігли їй назустріч, щоб чимось затулити та заарештувати. Деякі навіть навели на неї пістолети, думаючи, що вона озброєна, але вона лише всміхнулася і похитала головою.

— Ви цього не зробите, — промовила до них.

Один кинувся до неї із зеленою сорочкою, щоб прикрити оголене тіло, але дівчина підняла праву руку й показала, що тримає папірці.

— Ані руш! — крикнув хтось з агентів.

Вона подивилася йому в очі й усміхнулася.

За мить розтисла долоню, і жовтуваті папірці полетіли на землю — одні швидше, інші повільніше, гальмуючи в повітрі й кружляючи в танці, але всі вони мали намір змінити історію.

РОЗДІЛ 1

Боврінг

Нью-Йорк,
14 грудня 2014

— І ТИ КАЖЕШ, що вона з'явилась там гола? — ідучи коридором, недовіжливо запитав інспектор Боврінг і жартівливо усміхнувся.

— Саме так, — відповів йому помічник.

— І ви її заарештували?

— Порушення громадського порядку, пане. Зовсім незначне, але, окрім того, на її тілі сліди побоїв. Подряпини на руках і спині.

— Божевільна ексгібіціоністка. І через це мене викликали? Ви ж знаєте, що після обіду в п'ятницю я прощаюся з усіма і не маю бажання знову повертатися до справ.

— Є ще дещо, — сказав помічник, стурбовано піднявши брови.

— І що ж?

— Краще самі подивіться.

Інспекторові Боврінгу Боврінгу не подобалися сюрпризи. Він їх ненавидів, бо вони завжди приводили до несподіваного місця або втягували в неприємності. Він свідомо шукав нудьги, переслідував її, але вона мала звичку тікати щоразу, як він до неї наближався.

Того дня він планував згайнувати вечір удома, йому до рук потрапив аркуш із пересічними марками, які він прагнув роздивитися і вивчити. Напередодні він нетерпляче поклав його на робочий стіл разом зі звичайною штативною лупою, окулярами-лупою, текстильною лупою, збільшувальною лампою та всім іншим приладдям, до якого можна прикріпити скельця. Цілий аркуш із великого тиражу марки, яка широко використовувалася впродовж останнього десятиліття. «Нічого кращого й не вигадати для вечора», — говорив він собі. Тепер, коли помічник зиркав на нього стурбованими очима, інспектор відчув, що його ідеальний план на вечір ось-ось розлетиться вщент.

Боврінг дещо напружено крокував поряд із помічником. Його дратувала таємничість, але урочистість запитань без відповіді завжди залишала в нього приємний присмак у роті.

— Яка кімната?

— 3-Е. У кінці клоаки.

— А хіба не туди перенесли картотеку зі справами про зникнення людей?

— Саме так, шефе.

— І як її там допитувати?

— Ми прибрали кілька полиць, поставили стіл і кілька стільців, і тепер це кімната для допитів. Устигли небагато, залишилися полиці з деякими теками, але місця цілком достатньо.

— І якого біса ви це зробили?

— Вона сама попросила.

— Хто?

— Ексібіціоністка, шефе.

— Стривай, чи правильно я зрозумів... Ти кажеш, що ви перенесли поліцейські справи, щоб знову задіяти кімнату для допитів, яка не використовувалася майже двадцять років і яку, за збігом обставин, ми лише тиждень тому переобладнали, бо якась божевільна ексібіціоністка попросила вас?

— Ви не розумієте, шефе, — нервово та дещо занепокоєно відповів помічник. — Їй здається, що вона знає, що станеться.

— Що?

— Майбутнє. Вона каже, що точно знає, що станеться. Вона сказала, що для всіх нас важливо, щоб усе відбувалося саме в тій кімнаті.

Боврінг не відповів. Він завжди виступав проти того, що ФБР знижує рівень підготовки своїх кадрів, аби такі молоді люди, як Леонард, незграбні, наївні та вразливі, могли стати частиною цієї організації. Леонард ішов поряд і косо поглядав на Боврінга, поки той ковтав слину.

Підійшовши до кімнати 3-Е, Боврінг зазирнув у маленьке віконце на дверях. Усередині панував цілковитий рейвах. Полиці зі старими справами, кілька столів із паперами повсюди, складені в кутку червоні стільці. Хто завгодно одразу зрозумів би, що це не кімната для утримання підозрюваних. На підлозі стосами стояли коробки, з яких стирчали папери й пронумеровані прозорі пакети, де зберігалися речові докази якихось справ. Але найбільше увагу Боврінга привернув не очевидний бардак у кімнаті, а абсолютний спокій, з яким молода брюнетка сидючи чекала, дивлячись йому в очі. Їй було трохи за двадцять, довге каштанове волосся скуйовдженим пасмом спадало на зелену сорочку, яка огортала її тіло й зберігала гідність. Навпроти неї стояв ще один стілець, порожній, і Боврінг побачив, як його вечір, присвячений вивченню філателістичних цікавинок, щезає. Інспектор спантеличено озирнувся.

— Якого біса ви її так одягнули?

— Перше, що знайшли, шефе. Сорочка агента Раміреса. Знаєте, враховуючи його розмір, ми подумали, що її буде достатньо, — усміхнувся Леонард.

— Знайдіть якийсь жіночий одяг! Сукню або футболку та джинси, але не задовбуйте мене тим, що не можете її нормально вдягнути.

— Зараз, інспекторе, — занепокоєно промовив Леонард. — Але ось візьміть, вам це знадобиться.

Леонард витягнув зі штанів пачку папірців. На перший погляд вони нагадували візитівки, які від часу та негоди зіпсувалися

настільки, що краї обшарпалися, а чорнило пожухло й висохло в центрі.

— Що це таке? — запитав інспектор.

— Мабуть, вона їх написала. На кожному папірці вказані ім'я людини й дата. Ми вже перевіряємо, хто вони, але поки що нічого не вдалося з'ясувати.

— І вона не сказала вам, що це все означає? Либонь, побачення з її коханцями.

— Ви не повірите, шефе.

— У що?

— Вона стверджує, що вони мають померти.

— Що?

— Тому ми вас і покликали. Усе це дуже дивно.

Інспектор глянув на першу із записок: «Сьюзен Аткінс, грудень 2014».

— Сьюзен Аткінс? Щось знайоме.

— Ми вже перевірили це ім'я. Маємо понад тисячу чотириста збігів і досі звужуємо коло. Тільки на Мангеттені понад вісімсот Сьюзен Аткінс.

— Мені видається знайомим це ім'я. А воно не пов'язане з якоюсь справою останніх років?

— Якщо хочете, я з'ясую, шефе. Особисто перевірю.

— Домовилися. Щойно дізнаєшся хоч щось, сповісти мені. Що відомо про інші імена?

— Знову те саме. Занадто поширені, щоб когось ідентифікувати.

— А дата? — зауважив. — Грудень 2014.

— Що ж, нині грудень 2014 року.

— Я в курсі, що зараз грудень 2014, — інспектор прикусив язика, щоб не назвати Леонарда ідіотом. — Чи є здогадки, що це може значити?

— І гадки не маю.

— Гарзд. Іди й принеси якийсь одяг, щоб вона перевдяглася. Ми всі станемо посміховиськом, якщо преса дізнається, як ви її вбрали.

— Уже йду, шефе.

Леонард швидко рушив геть. А інспектор Боврінг Боврінг, з чііх однакових імені та прізвища постійно насміхалися, коли він вступив на службу, замислився над змістом записок. Звичайне ім'я на жовтуватому аркуші паперу завбільшки з візитівку. «Щось мені все це нагадує», — мовив до себе.

Він ступив у темніть маленької кімнати, де через фальшиве дзеркальне вікно можна було спостерігати за допитами, зачинив за собою двері так само ретельно, як вивчав марки, і так само акуратно прибрав із металевого столу кілька розкиданих аркушів паперу зі слідами кави й попелу. Глянув на затриману, щоб оцінити її рухи й поведінку, перш ніж продовжити роботу, і цієї миті молода жінка подивилася йому прямісінько в очі.

Боврінга приголомшив цей випадковий погляд, адже крізь дзеркало, що розділяло їх, дівчина не могла його бачити. Але випадковість має спільну з долею ваду невизначеності, інспектора ніби паралізувало від зустрічі із цим поглядом, наче очі медового кольору втупилися в саму його душу. «Заспокойся, Боврінгу, — сказав він собі. — Ти занадто старий для таких дурниць».

За кілька секунд дівчина опустила очі й акуратно зачесала брудними руками каштанове волосся назад, відкриваючи округлі білі вилиці — ідеальне полотно для трьох веснянок на лівій щоці, які нагадували розмите сузір'я й абсолютно чітко підкреслювали темно-сірі синці під очима.

Боврінга вразили стриманість, з якою ув'язнена рухала руками по столу, і те, як її медові очі ковзали по меблях навколо неї, вікну та дзеркалу, наче вона вже бувала в цій кімнаті раніше. «Божевільна, — подумав Боврінг. — Сподіваюсь, що це буде швидко». Сповнений рішучості, він схопив записку й глибоко вдихнув — ритуал, який завжди допомагав йому витримати напругу допиту. Якою б незначною вона не була, саме її він ненавидів найбільше, бо брехню було так само легко вигадувати, як і правду, і кожне слово слід було зважувати, кожне звинувачення перевіряти, а кожен жест аналізувати, спираючись на стовпи

бездоказових гіпотез. Він вийшов із кімнатки й зупинився перед дверима приміщення для допитів. Кінчиком великого пальця на-мацав шорсткий край папірців, а правою рукою взявся за дверну ручку з властивою йому манерою людини, яка поспішає повернутися додому на вечерю.

І без вагань відчинив двері.

РОЗДІЛ 2

Джейкоб

Нью-Йорк

14 грудня 2014

ПІДВОДЖУСЯ В ЛІЖКУ, майже тремчу й проклинаю себе за це нескінченне жахіття. Скільки часу має минути? Уже майже рік. Досі темно, але світло у ванній кімнаті горить і рівномірною цівкою падає від дверей на ліжку. Чутно, як у душі тихо дзюрчить вода, а гармонійний жіночий голос наспівує щось із репертуару сестер Ендрюс. Час від часу на зміну приходять слова пісні, під яку ми танцювали вчора ввечері біля каміна. Келихи вина, звабливі рухи й пестоші крадькома — я й уявити не міг такого життя.

Встаю і злегка штовхаю двері ванної кімнати. Коли вони прочиняються, відчуваю, як мої зіниці напружено стискаються, і після кількох секунд звикання крізь густий серпанок пари бачу її. Мене заворожує мерехтливе зображення її оголеного тіла за запітнілим склом. Вона вигойдується, наспівуючи, і розчулює моє серце кожним плавним, досконалим рухом стегон. Боже, як же я її кохаю!

Нехай вона співає і насолоджується ранковим душем, а я босоніж проходжуся вітальною і прибираю сліди ночі: перекладаю

ще теплі жаринки в каміні, піднімаю голку програвача, яка досі крутиться на платівці, підхоплюю два недопиті келихи вина. Блузка і джинси на дивані, бюстгальтер на телефоні, моя футболка на підлозі, а моє щастя досі ширяє в повітрі.

Зупиняюся перед телефоном: учора ввечері, поки ми з Амандою губилися одне в одному, на його екрані блимнули два повідомлення. Недовго думаючи, клацаю, щоб прослухати перше, пристрій думає кілька секунд, і ось починається повідомлення: «Добрий день, пане Фрост. Це Енн Спенсер, вас турбує «Геральд Триб'юн». Нам би хотілося поговорити з вами про те, що ви пережили...»

Не хочу гаяти час: на нас щодня полюють десятки журналістів, тому натискаю кнопку «Видалити», ніби прибиваю комара, і автоматично з'являється друге повідомлення. Спочатку нічого не чути, але я уважно прислухаюся і чую легке дихання, що долинає з динаміка. За кожним уривчастим подихом моторошна тиша, кожна павза штовхає мене далі й далі в безодню страхів. Мені спадає на думку, що це якийсь одержимий фанат, який дізнався наш номер, але мене охоплює така паніка, що бракує повітря, а потім я чую цей солодкий жіночий голос: «Скоро все закінчиться, Джейкобе». Після цих чотирьох слів повідомлення обривається, і нізвідки з'являється механічне «У вас більше немає повідомлень».

«Цього не може бути, — кажу я собі та з острахом розплющую очі. — Це голос Аманди? Чи я з'їхав з глузду?» Так схоже на її голос, що мене охоплює суміш любові й страху. Мое серце так калатає, а пульс тріпоче, що я лише можу стиснути кулак, щоб якимось себе вгамувати. Що закінчиться? Що все це означає? Хто це? Востаннє я чув цей голос у тому маєтку, і навіть зараз я не впевнений, чи був він справжнім, чи це я сам шукав приводу, щоб зателефонувати Стівену й покласти всьому край. Тоді я плакав через наближення смерті, а цієї миті мене охоплює приспана ненависть до самого себе без жодних сліз. «Клаудія Дженкінс. Ти ніколи не забудеш про неї, про свою невинну жертву. Ніхто ніколи не скаже тобі, скільки важить труп», — десь прочитав я.

Знову перевіряю автовідповідач і список пропущених дзвінків. Прихований номер. Переглядаю всі дзвінки за останні кілька днів і бачу, що всі вони мають власні номери, за винятком цього одного. Збігу бути не може.

— Доброго ранку, — дивує мене Аманда з-під одвірка.

Дивовижно, як я почуваюся від однієї лише її присутності. Її бездоганна урочистість заливає кімнату ароматом лаванди, а зухвала, легка усмішка одним махом робить мене лише свідком власного зачарування. Не хочу її тривожити. Ані слова. З неї досить, вона й так занадто довго не була собою.

— О котрій ти встала? — запитую, коли вона пильно оглядає мене згори донизу, відвертаюся від автовідповідача й притискаюся до її стану.

— О шостій. Я хвилювалася, тому вирішила довго постояти під гарячим душем.

Її волосся мокре, а на вилицях виділяються три ідеальні веснянки сузір'я Оріона. Вона встигла вдягти джинси та бюстгальтер, але ходить по килиму босоніж. Мене жахає одна лише думка, що з нею може щось статися. Я витратив стільки років на її пошуки, що не зможу витримати жодної найменшої зачіпки на її тоненькій волосині. Притягую її до себе і на кілька секунд занурююся у запашну вологу її шиї.

— Ти ж знаєш, що я тебе кохаю? — кажу я з усмішкою.

— І я тебе кохаю, дурнику, — відповідає вона, дивлячись мені в очі з відстані десяти сантиметрів. — Що з тобою коїться? Ти раніше ніколи мене не питав. Лише казав.

— Зі мною? Нічого, — брешу. — Я просто не хочу, щоб ти забула.

— Такого ніколи не станеться, дурненький!

— Сьогодні той самий день. Ти готова? Упевнений, твій батько хоче зустрітись з тобою, так само як і ти хочеш його побачити.

— Я справді чекаю зустрічі з нетерпінням. Минуло стільки років без нього, і він так багато зробив для мене, що я хочу надолужити

згаєне. Тепер, коли дозволили відвідини, я хотіла б ходити до нього щодня, слухати його історії, весь час тримати його за руку.

— Його історії не добрі, Амандо.

— Його історії — це його любов до мене. Нічого іншого мені не треба.

Я не відповідаю. Стівен зруйнував життя сотень сімей на довгі роки. Серед такої кількості зла неможливо виокремити доброту його мотивів. Маска, яку ти одягаєш, зрештою забруднюється, прилипає до шкіри, і з часом ти розумієш, що вона в'їлася у твоє тіло і ти насправді такий. Хіба я сам робив щось добре в тому маєтку?

— А твоя мама? Коли ти її знову побачиш? — далі веду я.

— Не знаю. Не знаю, чи готова я спробувати знову.

— Не варто себе недооцінювати. Твоя мати з часом тебе впізнає. Вона неймовірна жінка.

Вона погоджується, але я розумію, що зачепив болючу тему.

— Думаю, я зненавиджу ту мить, коли ти повернешся до ФБР, — кажу я, переводячи розмову на щось, що її, як я знаю, надихає. — Я не витримаю стільки часу без тебе.

— Ти знаєш, що я мушу повернутися... моя тривала відпустка добігає кінця.

— Уже минув рік? — питаю я, ніби не помітив. Насправді я дивився на календар і мріяв, щоб аркуші більше не перегорталися. — Ми могли б змінити життя. Назавжди вирватися з того світу.

— Але той світ також мій. Насправді протягом багатьох років це був єдиний мій світ. Хочеться знати, що я не змарнувала так багато моментів свого життя. Крім того, мені він подобається.

Усміхаюся до неї. Мені до вподоби, що вона така захоплена. І в неї добре виходить.

— Сьогодні ввечері, після візиту до твого батька, ми могли б відсвяткувати твоє повернення на службу.

— Зовсім скоро буде рік із дня смерті Лаури. Я не хочу нічого святкувати так близько до роковин усього, що сталося. Ці записки, що з'явилися і прирекли жінок на смерть через сні божевільної,

причетність доктора Дженкінса. Добре, що Лаури більше немає. Я не можу навіть висловити, яка я рада, що все скінчилося. Зірочки, Сімка... Я нічого не хочу знати. Це через них мій батько у в'язниці, а моя мати — у такому стані. Бажаю лиш, щоб час спливав, і, якщо ми хочемо святкувати, краще зробімо це в ліжку. Нам слід надолужити стільки років.

— Кращого плану й не придумаєш, — шепочу я і цілую її.

Вона обіймає мене і, коли вже готова прошепотіти щось у відповідь, міцно хапає мене за передпліччя, стискаючи його своїми котячими нігтями.

— Що це таке?! — запитує вона, дивлячись через моє плече.

Я обертаюся і, сам не знаю чому, боюся того, що може бути позаду мене, наче воно з'явилося нізвідки або було поза полем мого зору, заховане в слідах нашої ночі, і тоді повертаються мої найглибші страхи: на стіні вітальні — чорна спіраль з підступною метою зруйнувати мій світ.

ЗМІСТ

Вступ. Нью-Йорк. 14 грудня 2014	9
Розділ 1. Боврінг. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	11
Розділ 2. Джейкоб. Нью-Йорк, 14 грудня 2014.....	17
Розділ 3. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому.....	22
Розділ 4. Боврінг. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	26
Розділ 5. Джейкоб. Нью-Йорк, 14 грудня 2014.....	33
Розділ 6. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому.....	36
Розділ 7. Боврінг. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	41
Розділ 8. Джейкоб. Нью-Йорк. 14 грудня 2014.....	46
Розділ 9. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому.....	49
Розділ 10. Боврінг. Нью-Йорк. 14 грудня 2014	52
Розділ 11. Джейкоб. Нью-Йорк, 14 грудня 2014.....	55
Розділ 12. Стівен. Острів Райкерс, Нью-Йорк, 14 грудня 2014.	60
Розділ 13. Карла. Місце невідоме дев'ять років тому	65
Розділ 14. Боврінг. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	70
Розділ 15. Джейкоб. Нью-Йорк, 14 грудня 2014.....	73
Розділ 16. Стівен. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	78
Розділ 17. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому.....	82
Розділ 18. Боврінг. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	86
Розділ 19. Джейкоб. Нью-Йорк, 14 грудня 2014.....	92
Розділ 20. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому.....	97
Розділ 21. Боврінг. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	101
Розділ 22. Джейкоб. Нью-Йорк, 14 грудня 2014.....	106
Розділ 23. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому.....	110
Розділ 24. Стівен. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	115
Розділ 25. Боврінг. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	119
Розділ 26. Джейкоб. Нью-Йорк, 14 грудня 2014.....	124
Розділ 27. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому.....	131
Розділ 28. Стівен. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	136

Розділ 29. Аманда. Квебек, 14 грудня 2014	141
Розділ 30. Боврінг. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	145
Розділ 31. Джейкоб. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	152
Розділ 32. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому	158
Розділ 33. Стівен. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	163
Розділ 34. Аманда. Квебек, 14 грудня 2014	166
Розділ 35. Боврінг. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	170
Розділ 36. Джейкоб. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	176
Розділ 37. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому	182
Розділ 38. Стівен. Дорога до Квебека, 15 грудня 2014	189
Розділ 39. Аманда. Квебек, 14 грудня 2014	195
Розділ 40. Боврінг. Нью-Йорк, 15 грудня 2014	201
Розділ 41. Джейкоб. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	206
Розділ 42. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому	212
Розділ 43. Стівен. Квебек, 15 грудня 2014	218
Розділ 44. Аманда. Квебек, 14 грудня 2014	222
Розділ 45. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому	225
Розділ 46. Боврінг. Нью-Йорк, 15 грудня 2014	231
Розділ 47. Джейкоб. Нью-Йорк, 14 грудня 2014	234
Розділ 48. Стівен. Квебек, 15 грудня 2014	237
Розділ 49. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому	240
Розділ 50. Боврінг. Нью-Йорк, 15 грудня 2014	246
Розділ 51. Джейкоб. Солт-Лейк, 15 грудня 2014	250
Розділ 52. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому	254
Розділ 53. Стівен. Солт-Лейк, 15 грудня 2014	260
Розділ 54. Карла. Місце невідоме, дев'ять років тому	264
Розділ 55. Аманда. Солт-Лейк, 15 грудня 2014	270
Розділ 56. Карла. Солт-Лейк, дев'ять років тому	279
Розділ 57. Джейкоб. 15 грудня 2014	282
Епілог. Кілька місяців по тому	284